ΑΓΙΑ ΖΩΗ

ΠΕΡΙΟΔΙΚΗ ΕΚΔΟΣΗ ΙΕΡΟΥ ΝΑΟΥ ΑΓΙΑΣ ΖΩΗΣ ΠΑΤΗΣΙΩΝ • ΤΕΥΧΟΣ 1 • ΟΚΤΩΒΡΙΟΣ 2004

Ὁ π. Ἀλέξανδρος Σμέμαν, ἕνας ἀπό τούς σημαντικότερους θεολόγους τῶν τελευταίων χρόνων, βρέθηκε στό νοσοκομεῖο ὡς ἐπισκέπτης καί ἐκεῖ μέσα παρατήρησε τούς ρυθμούς τῆς ζωῆς. Τούς ρυθμούς μέσα σέ αὐτό τό νοσοκομεῖο, σέ ἀντιστοιχία μέ τούς ρυθμούς τῆς ζωῆς τῆς καθημερινότητας, ἔξω ἀπό τό νοσοκομεῖο. Γράφει λοιπόν στό ἡμερολόγιό του.

« Τό νοσοκομεῖο εἶναι ἕνας μικρόκοσμος, χίλιες φορές πιό πραγματικός ἀπό τόν πραγματικό καί ὑγιῆ κόσμο πού μᾶς περιβάλλει. Ἐδῶ ὁ καθένας ἀσχολεῖται μέ τό οὐσιῶδες, καί τό οὐσιῶδες βρίσκεται τώρα, κάτω ἀπό τό φῶς τοῦ τέλους, τῆς αἰωνιότητας. Γι' αὐτό καί καθετί, ἡ κάθε λεπτομέρεια εἶναι τόσο σημαντική. Δέν ὑπάρχουν φτηνά συναισθήματα, ρητορεία, ἀργολογία. Ἡ κάθε λέξη εἶναι σημαντική. Δέν ὑπάρχει χῶρος γιά "φάτσα", γιά ἐπίδειξη, γιά δημαγωγία».

Μέ τόν τρόπο του ὁ π. Ἀλέξανδρος δίνει μιά εἰκόνα τῆς ζωῆς ὅπως θά τή θέλαμε ὅλοι μας. Ὅταν ἡ ζωή βρίσκεται «κάτω ἀπό τό φῶς τῆς αἰωνιότητος», τότε περισσεύουν πραγματικά οἱ ρητορεῖες, τά φτηνά συναισθήματα, ἡ δημαγωγία.

Τοῦτο τό μικρό περιοδικό θέλει νά ὑπηρετήσει ἀκριβῶς αὐτή τή ζωή. Ἑτοιμάζεται ἀπό νέους ἀνθρώπους. Καί ἄν τό μικρό αὐτό περιοδικό ἔβρισκε τό στόχο του, οἱ ἄνθρωποι αὐτοί θά ἦσαν εὐτυχεῖς. Στόχος του θά εἶναι νά μᾶς ζεσταίνει ἁπλά, «χωρίς ρητορεῖες, χωρίς φτηνά συναισθήματα, χωρίς ἐπίδειξη». Ἁπλά, ὅπως μᾶς ζεσταίνει ἡ ὄψη ἑνός μικροῦ παιδιοῦ. Γιατί εἶναι ὄμορφο. Ὅπως ὁ κόσμος τοῦ Θεοῦ.

π. Α.

Ἡ Ζόρικη καί ἡ Χριστιανή Ἀγάπη

Ὁ Ἀπόστολος Πέτρος τρεῖς φορές ἔδειξε τήν ζόρικη ἀγάπη του: α) ὅταν δέν ἤθελε νά νίψει τά πόδια του ὁ Χριστός, β) ὅταν δέν ἤθελε νά σταυρωθῆ ὁ Χριστός λέγοντας πρός Αὐτόν τό «Ἵλεως σοί Κύριε», γ) Ὅταν ἔλεγε στόν Κύριο ὅτι « Κι ἄν ἀκόμα ὅλοι σκανδαλισθοῦν μέ σένα, ἐγώ ποτέ δέν θά σκανδαλισθῶ. Εἶμαι ἕτοιμος μαζί σου καί στήν φυλακή καί στόν θάνατο νά πάω. Κι ἄν πρέπει μαζί σου νά πεθάνω, ποτέ δέν θά σ' ἀπαρνηθῶ».

Στήν πρώτη περίπτωση, ὁ Κύριος τόν ἀποκλείει ἀπό τή Βασιλεία του ἄν δέν νίψει τά πόδια τοῦ Πέτρου, στή δεύτερη περίπτωση τόν ὀνομάζει Σατανᾶ, ἐπειδή τόν ἐμποδίζει νά σταυρωθεῖ, ἐνῶ στήν τρίτη περίπτωση προλέγει ὅτι ὁ Πέτρος θά γίνει ἀρνητής Του τρεῖς φορές. Ἑπομένως, ἐδῶ ἔχουμε τήν ζόρικη ἀγάπη τοῦ Ἀποστόλου Πέτρου καί τήν Χριστιανική ἀγάπη τοῦ Χριστοῦ.

Ἡ Ζόρικη Ἀγάπη

Ζόρικη ἀγάπη εἶναι ὅταν ἀγαπᾶμε τόν ἄλλον παρά τήν θέλησή του. Καί συγκεκριμένα: γίνεται γάμος καί κατά τήν διάρκεια τῆς οἰνοποσίας κάποιος, ἀπό ἀγάπη, δῆθεν, παρακινούμενος, ἀπαιτεῖ ἀπό τόν ἄλλον νά πιεῖ στήν ὑγεία του, τόσο ὅσο ἤπιε κι ἐκεῖνος, ἀδιαφορώντας ἄν μεθύσει ἤ χαλάσει τό στομάχι του. Γίνεται μιά ἐπίσκεψη καί ἐπιμένει ἡ οἰκοδέσποινα νά φάει τό γλυκό ἤ τό φαγητό ἡ προσκεκλημένη, παρόλο πού εἶναι ζόρικη ἀγάπη! Σέ κάποιον φίλον σου ἔκανες ἕνα καλό. Ἔχεις τήν ἀπαίτηση νά σέ βοηθήσει σέ κάποια κακή σου πράξη, παρά τήν συνείδησή του. Ἡ ἀπαίτηση αὐτή εἶναι πολύ ζόρικη. Μερικοί ἄντρες ἐπιθυμοῦν νά τούς ἀγαποῦν οἱ γυναῖκες τους παρά τή θέλησή τους μέ τόν πιό ἐπαίσχυντο τρόπο. Μερικές γυναῖκες ἐπιθυμοῦν νά τούς ἀγαποῦν οἱ ἄντρες τους, παρά τή θέλησή τους ἔχοντας πολυδάπανες ἀπαιτήσεις, παρά τήν δύναμή τους. Οἱ ἀγάπες αὐτές εἶναι ζόρικες μέχρι σκλαβιᾶς. Πόσοι βιασμοί ὀνομάζονται ἀγάπες. Πολλοί ἀπό ἐμᾶς ἀγαποῦν ἐκείνους μόνο πού ὑπακούουν τυφλά σέ αὐτούς. Μιά τέτοια ἀγάπη εἶναι ζόρικη, γιατί εἶναι ἐγωιστική καί σκλαβιά.

Ἡ Χριστιανική Ἀγάπη

Αὐτή εἶναι γεμάτη ἐλευθερία. Ἄφησε τόν ἄλλον νά φάει καί νά πιεῖ ὅσο θέλει, ὅσο ἀντέχει, ὅσο εὐχαριστιέται σωματικῶς καί ψυχικῶς. Ἄφησε τόν ἄλλο νά σέ ἀγαπήσει, ὄχι μόνον ἀπό εὐγνωμοσύνη διότι ἔκανες σέ αὐτόν τό καλό, ἀλλά σύμφωνα μέ τήν συνείδησή του, γιατί σέ ἐκτιμᾶ. Ποτέ νά μήν ἀπαιτεῖς τήν σκλαβιά τῆς συνειδήσεως τοῦ ἄλλου, ἐπειδή τόν εὐεργέτησες. Δέν πρέπει ν' ἀγαπᾶμε ἐκείνους, οἱ ὁποῖοι μᾶς ὑπακούουν, ἀλλά ἡ καθαρή ἀγάπη θά φανεῖ ἄν ἐκλέξουμε ἀνθρώπους στούς ὁποίους ἐμεῖς θά ὑπακοῦμε. Γι' αὐτό λέγει καί ὁ Χρυσόστομος: «εἰ ἀγαπᾶς ὀφείλεις τῷ ἀγαπωμένῳ πείθεσθαι».

Ἡ Χριστιανική ἀγάπη δέν εἶναι μόνον ἐλεύθερη, ἀμοιβαία ἀλλά καί ἁγνή. Στηρίζεται ὄχι στό ἄγγιγμα τῆς τσέπης ἡ

τοῦ σώματος, ἀλλα στήν ψυχική ἐπαφή. Νά μάθεις λοιπόν ν' ἀγαπᾶς, καί ὅταν δέν ἀγγίζεις ὕλη ἤ σάρκα. Νά μάθεις ν' ἀγαπᾶς ὄχι ὅταν παίρνεις, ἀλλά καί ὅταν δίνεις. Ν' ἀγαπᾶς ὄχι μονάχα ἐκείνους πού σέ ἀγαποῦν, ἀλλά καί ὅσους σέ μισοῦν.

Αὐτή εἶναι ἡ «καινή» ἡ καινούρια ἀγάπη, αὐτή πού φθάνει μέχρι καί τούς ἐχθρούς, διότι αὐτή εἶναι ἡ ἀπολύτως ἐλεύθερη καί ἀπολύτως ἁγνή.

Ἰδου ἡ ζόρικη ἀγάπη τοῦ Πέτρου καί ὅλων ἐμᾶς καί ἡ «Καινή» ἀγάπη, ἡ ἀγάπη τοῦ Χριστοῦ καί τῶν Χριστιανῶν.

(Ἀπόσπασμα ἀπό τήν σειρά « Ἡ Ζωή τοῦ Χριστοῦ», τοῦ Ἀρχιμ. Ἰωήλ Γιαννακόπουλου, Καλαμάτα 1953).

Ο ΖΩΓΡΑΦΟΣ ΠΟΥ ΔΕΝ ΑΝΤ

ΛΗΦΘΗΚΕ ΤΟ ΤΑΛΕΝΤΟ ΤΟΥ

Ὁ Ἅγιος, ὅπως καί ὁ ταλαντοῦχος ἄνθρωπος, δέ συνειδητοποιοῦν τήν ἀξία τους.

Ἐπί τριάντα χρόνια ὁ Paul Cezanne ἔζησε ἄγνωστος, δημιουργῶντας ἀριστουργήματα, τά ὁποία ὅμως χάριζε στούς ἀμαθεῖς τῆς γειτονιᾶς.

Τόσο πολύ ἀγαποῦσε τή δουλειά του, ὥστε οὔτε κἄν μποροῦσε νά φανταστεῖ ὅτι θά ἦταν δυνατό νά γίνει διάσημος, οὔτε ὑποψιαζόταν πώς κάποια μέρα ὁ κόσμος θά τον θεωροῦσε, ὡς τόν πατέρα τῆς σύγχρονης ζωγραφικῆς.

Ὁ Cezanne ὀφείλει τή δόξα του σέ κάποιον ἔμπορο τῶν Παρισίων, ὁ ὁποῖος ἔτυχε νά δεῖ μερικούς πίνακές του. Συγκέντρωσε ὁρισμένα ἔργα του καί τά παρουσίασε στήν πρώτη ἔκθεση, πού ἦταν ἀφιερωμένη στόν Cezanne.

Ὅλοι ἔμειναν κατάπληκτοι ὅταν βρέθηκαν μπροστά σέ ἕνα μεγάλο δάσκαλο.

Ἀλλά καί ὁ ἴδιος ἔμεινε ἔκθαμβος ὅταν ἔφθασε στή γκαλερί τέχνης, στηριγμένος στό χέρι τοῦ παιδιοῦ του καί εἶδε τά ἔργα του στήν ἔκθεση.

Δέν μπόρεσε νά συγκρατήσει τήν ἀπορία του καί εἶπε στό γιό του:

- Τί περίεργο... κοίταξε... τά βάλανε καί σέ κορνίζα!

(A. De Mello, la Preghiera, σελ. 205-206).

(ΣΤΟΧΑΣΜΟΙ ΚΑΙ ΑΠΟΦΘΕΓΜΑΤΑ Εκδ. Κ.Ε.Ο.)

Ο ΖΩΓΡΑΦΟΣ ΠΟΥ ΔΕΝ ΑΝΤΛΗΦΘΗΚΕ ΤΟ ΤΑΛΕΝΤΟ ΤΟΥ

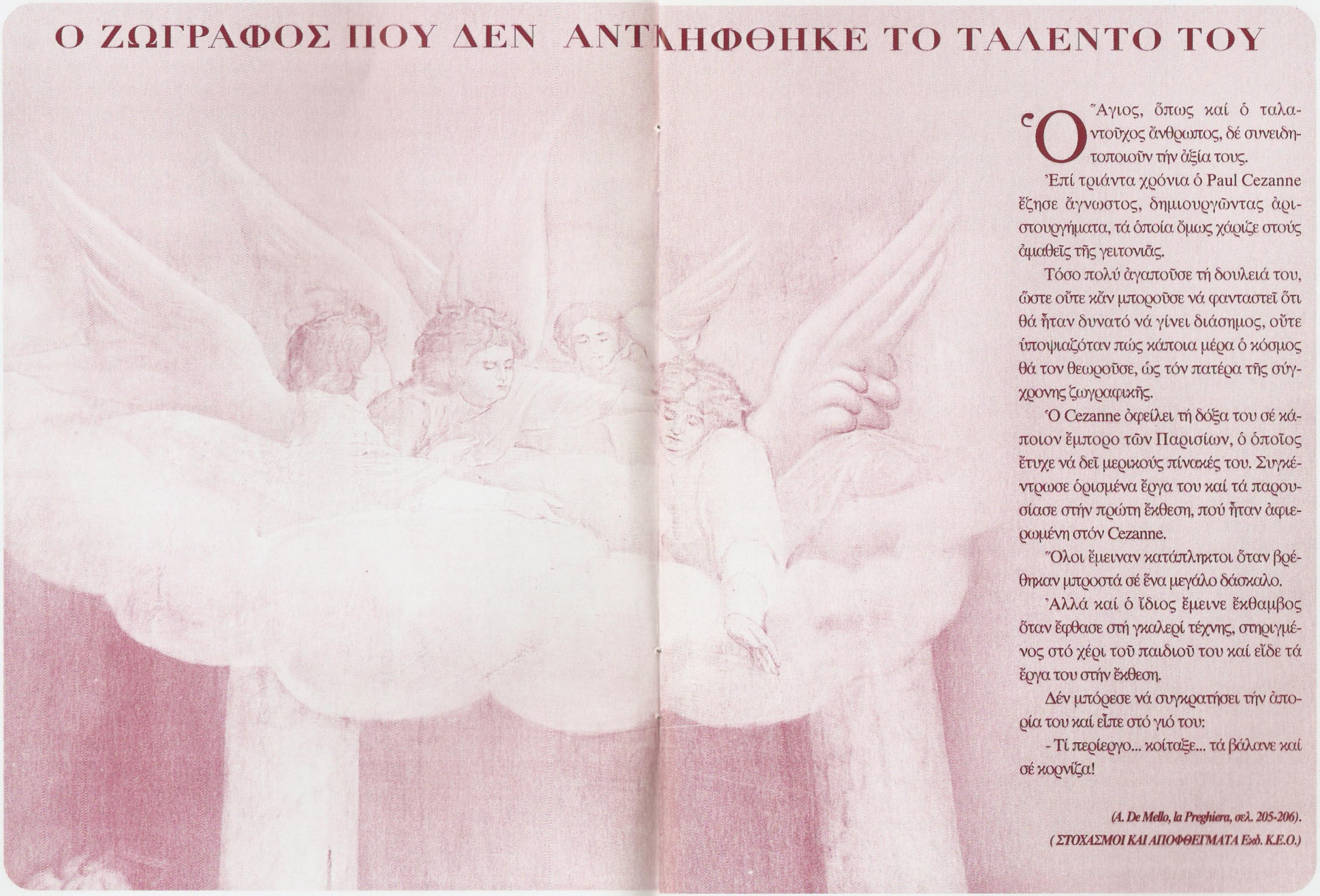

Ὁ Ἅγιος, ὅπως καί ὁ ταλαντοῦχος ἄνθρωπος, δέ συνειδητοποιοῦν τήν ἀξία τους.

Ἐπί τριάντα χρόνια ὁ Paul Cezanne ἔζησε ἄγνωστος, δημιουργῶντας ἀριστουργήματα, τά ὁποία ὅμως χάριζε στούς ἀμαθεῖς τῆς γειτονιᾶς.

Τόσο πολύ ἀγαποῦσε τή δουλειά του, ὥστε οὔτε κἄν μποροῦσε νά φανταστεῖ ὅτι θά ἦταν δυνατό νά γίνει διάσημος, οὔτε ὑποψιαζόταν πώς κάποια μέρα ὁ κόσμος θά τον θεωροῦσε, ὡς τόν πατέρα τῆς σύγχρονης ζωγραφικῆς.

Ὁ Cezanne ὀφείλει τή δόξα του σέ κάποιον ἔμπορο τῶν Παρισίων, ὁ ὁποῖος ἔτυχε νά δεῖ μερικούς πίνακές του. Συγκέντρωσε ὁρισμένα ἔργα του καί τά παρουσίασε στήν πρώτη ἔκθεση, πού ἦταν ἀφιερωμένη στόν Cezanne.

Ὅλοι ἔμειναν κατάπληκτοι ὅταν βρέθηκαν μπροστά σέ ἕνα μεγάλο δάσκαλο.

Ἀλλά καί ὁ ἴδιος ἔμεινε ἔκθαμβος ὅταν ἔφθασε στή γκαλερί τέχνης, στηριγμένος στό χέρι τοῦ παιδιοῦ του καί εἶδε τά ἔργα του στήν ἔκθεση.

Δέν μπόρεσε νά συγκρατήσει τήν ἀπορία του καί εἶπε στό γιό του:

- Τί περίεργο... κοίταξε... τά βάλανε καί σέ κορνίζα!

(A. De Mello, la Preghiera, σελ. 205-206).

(ΣΤΟΧΑΣΜΟΙ ΚΑΙ ΑΠΟΦΘΕΓΜΑΤΑ Εκδ. Κ.Ε.Ο.)

"Ἐγώ εἶμο

Ἡ γνώση τῶν ἀληθειῶν τῆς πίστεώς μας καί μάλιστα σέ ἀντιπαραβολή μέ τά ὅσα δέχονται οἱ διάφορες αἱρέσεις μᾶς στερεώνει, μᾶς διδάσκει, μᾶς κάνει νά ἐκτιμοῦμε περισσότερο τήν ἀλήθεια. Ἔτσι νιώθουμε τήν ἀνάγκη νά τήν προστατεύσουμε ἀπό παραχαράξεις ἤ ἀλλοιώσεις πού ὕπουλα καί μεθοδικά ἀποτολμοῦν οἱ διάφορες αἱρετικές ὁμάδες.

Ἐδῶ παραθέτουμε τίς διαφορές πού ἔχει ἡ ἐκκλησία μας μέ τήν **αἵρεση τῶν χιλιαστῶν**. Μιά ἀνάγνωση καί μιά ἐντρύφηση πολύ θά μᾶς ὠφελήσει.

1. Βασική ἀλήθεια τοῦ Χριστιανισμοῦ εἶναι **ἡ πίστη στήν Ἁγία Τριάδα.** Ὁ Θεός εἶναι Ἕνας κατά τήν οὐσία ἀλλά ταυτόχρονα Τριαδικός, δηλαδή τρία Πρόσωπα, ὁ Πατήρ, ὁ Υἱός καί τό Ἅγιο Πνεῦμα.
   Οἱ **Χιλιαστές** ὄχι μόνο **ἀπορρίπτουν τήν πίστη στόν Τριαδικό Θεό**, ἀλλά φτάνουν νά γράφουν πώς ἡ Τριαδική διδασκαλία προέρχεται ἀπό «τή διάνοια τοῦ Σατανᾶ».
2. **Ὁ Κύριός μας Ἰησοῦς Χριστός** εἶναι «Θεός ἀληθινός ἐκ Θεοῦ ἀληθινοῦ». Γεννημένος προαιώνια ἀπό τό Θεό Πατέρα, εἶναι τῆς ἴδιας οὐσίας καί τῆς ἴδιας φύσεως μ' Ἐκεῖνον. Ὄντας, λοιπόν, τέλειος Θεός ἔγινε καί τέλειος ἄνθρωπος «διά τήν ἡμετέραν σωτηρίαν».
   Οἱ **Χιλιαστές**, ὅπως ὁ παλιός αἱρεσιάρχης Ἄρειος, πού καταδικάστηκε ἀπό τήν Α΄ Οἰκουμενική Σύνοδο, **ἀρνοῦνται τή θεότητα τοῦ Χριστοῦ μας** καί διδάσκουν πώς εἶναι κτίσμα, δηλαδή δημιούργημα τοῦ Θεοῦ. Αὐτή καί μόνο ἡ πλάνη τούς δείχνει πώς εἶναι «ἀντίχριστοι» (Α΄ Ἰω. 2,18).
3. **Τό Ἅγιο Πνεῦμα** εἶναι τό τρίτο πρόσωπο τῆς Ἁγίας Τριάδας. Ὅπως ὁ Υἱός, πού γεννιέται ἀπό τό Θεό Πατέρα, εἶναι τῆς ἴδιας φύσεως μ' Ἐκεῖνον, ἔτσι καί τό Πνεῦμα, πού «ἐκπορεύεται» ἐπίσης ἀπό τόν Πατέρα (Ἰω. 15,26), εἶναι πάλι τῆς ἴδιας φύσεως καί τῆς ἴδιας οὐσίας, δηλαδή Θεός.
   Γιά τό Ἅγιο Πνεῦμα οἱ **Χιλιαστές** προχωροῦν ἀκόμη πιό πέρα καί ἀπό τούς παλιούς Πνευματομάχους, πού καταδίκασε ἡ Β΄ Οἰκουμενική Σύνοδος. **Δέν παραδέχονται ὄχι μόνο τή θεότητά Του, ἀλλά οὔτε καί τήν προσωπική Του ὑπόσταση.** Τό θεωροῦν ἁπλῶς ἐνεργό δύναμη τοῦ Θεοῦ.
4. Ὁ ἄνθρωπος δέν ἀποτελεῖται μόνο ἀπό σῶμα. Ἔλαβε ἀπό τό δημιουργό Θεό καί **ψυχή**, πού εἶναι **ἀθάνατη**. Ἀκόμη δεχόμαστε πώς ἡ ζωή συνεχίζεται καί μετά τό θάνατό μας.
   Οἱ **Χιλιαστές** δέν πιστεύουν στήν ἀθανασία τῆς ψυχῆς, ὅπως παλιά οἱ

ἡ ἀλήθεια”

Θνητοψυχίτες. Γι' αὐτούς **ὁ ἄνθρωπος εἶναι μόνο σῶμα**. Ὅ,τι ὀνομάζουμε ψυχή, εἶναι ἁπλῶς ἡ ζωή, ὅπως ἀκριβῶς ἡ ζωή τῶν ζώων. Πεθαίνοντας ὁ ἄνθρωπος περιέρχεται στήν ἀνυπαρξία. Ἐκμηδενίζεται.

5. Γιά μᾶς τούς Ὀρθοδόξους **ἡ Παναγία** εἶναι «ἡ μητέρα τοῦ Κυρίου» μας (Λουκ. 1,43), δηλαδή Θεοτόκος, ἀφοῦ γέννησε τό Χριστό μας.

Οἱ Χιλιαστές δέν ἀναγνωρίζουν τήν Παναγία ὡς Θεοτόκο καί παρερμηνεύοντας, ὅπως τό συνηθίζουν, διάφορα χωρία τῆς Γραφῆς, ἀπορρίπτουν ὅτι ὑπῆρξε Ἀειπάρθενος.

6. Ἐμεῖς τιμοῦμε **τούς Ἁγίους τοῦ Θεοῦ**, δηλαδή ἐκείνους πού ἀφιέρωσαν ὁλόκληρη τή ζωή τούς στό Θεό καί ἔζησαν ἀκολουθώντας πιστά τό θέλημά Του. Δεχόμαστε ἀκόμη πώς αὐτή ἡ μετοχή τους στή Θεία ζωή, τούς δίνει τή δυνατότητα νά μεσιτεύσουν στό Θεό γιά μᾶς.

Οἱ Χιλιαστές ἀρνοῦνται τήν ὕπαρξη Ἁγίων καί ἑπομένως τίς μεσιτεῖες τους καί τήν τιμητική προσκύνησή τους ἐκ μέρους τῶν πιστῶν. Καί εἶναι φυσικό, ἀφοῦ δέχονται πώς οἱ ἄνθρωποι - ἄρα καί οἱ Ἅγιοι μετά τό θάνατό τους ἐκμηδενίζονται.

7. Ὡς χριστιανοί ἀνήκουμε στήν Ἐκκλησία, πού εἶναι τό σῶμα τοῦ Χριστοῦ μας. Σωζόμαστε μόνο ὅταν εἴμαστε μέλη τῆς Ἐκκλησίας καί ὅταν γινόμαστε μέτοχοι τῆς θείας χάριτος μέσω τῶν μυστηρίων, πού συνέστησε καί παρέδωσε ὁ ἴδιος ὁ Λυτρωτής μας Ἰησοῦς.

Οἱ Χιλιαστές δέν πιστεύουν στήν Ἐκκλησία. Ἀρνοῦνται τή σωστική χάρη τῶν **μυστηρίων**. Πολεμοῦν καί **διαβάλλουν τούς κληρικούς**.

8. **Ὁ Σταυρός τοῦ Κυρίου μας** εἶναι τό καύχημα ὅλων τῶν πιστῶν, ἀφοῦ ἐπάνω του θυσιάστηκε ὁ Λυτρωτής μας. Τόν τιμοῦσαν καί τόν προσκυνοῦσαν οἱ χριστιανοί ἤδη ἀπό τά ἀποστολικά χρόνια. Ἔτσι κι ἐμεῖς ἐξακολουθοῦμε νά τόν σεβόμαστε καί νά τόν προσκυνοῦμε.

Οἱ **Χιλιαστές** δέν χρησιμοποιοῦν καί **δέν τιμοῦν τό Σταυρό.** Εἶναι χαρακτηριστικό: **Δέν κάνουν ποτέ τό σημεῖο τοῦ σταυροῦ!** Φτάνουν μάλιστα ν' ἀποκαλοῦν ἐμᾶς τούς χριστιανούς πού τόν προσκυνοῦμε εἰδωλολάτρες!

9. Οἱ Ὀρθόδοξοι τιμοῦμε καί ἀσπαζόμαστε τίς **ἱερές εἰκόνες**. Ὄχι, βέβαια, τά ξύλα, ἀλλά τά εἰκονιζόμενα ἱερά πρόσωπα.

Οἱ **Χιλιαστές** εἶναι εἰκονομάχοι. Ὄχι μόνο **δέν τιμοῦν** καί δέν προσκυνοῦν **τίς εἰκόνες** ἀλλά **τίς χλευάζουν** καί τίς **καταπατοῦν**.

(Ἀπό φυλλάδιο τῆς Ἀποστολικῆς Διακονίας τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος).

Ἐκκλησία καὶ ἐκκλησιασμός

Ὁ Χριστός ἦλθε γιά νά κάμει τόν κόσμο Ἐκκλησία, γιά νά μαζέψει πάλι κοντά Του τά σκορπισμένα παιδιά του. Ὅταν ὁ κόσμος γίνει Ἐκκλησία, τότε θά γίνει πραγματικότητα ἡ εὐχή: Ἐλθέτω ἡ Βασιλεία σου (Ματθ. 6,10). Ὅσο ὁ κόσμος παραμένει μακρυά ἀπό τόν Θεό, ἡ κοινωνία θά λέγεται κατ' εὐφημισμόν «κοινωνία». Οὐσιαστικά θά εἶναι συνύπαρξη θηρίων ἀλληλοσπαραζομένων, μιά ἄλλη «ζούγκλα».

Ὁ Χριστός δέν ἦλθε νά ἠθικοποιήσει μεμονωμένα ἄτομα. Ἦλθε νά σώσει τόν ἄνθρωπο. Καί ὁ ἄνθρωπος σώζεται μέσα στήν Ἐκκλησία, μέσα στήν συναγωγή τῆς Ἐκκλησίας, μέσα στήν «ἐκκλησία» τῆς Ἐκκλησίας, στήν σύναξή της.

Στήν ἀρχή γινόταν σέ κάποιο σπίτι, σέ κάποιο ὑπερῶο, πού ἀποτελοῦσε ἀσφαλῶς προέκταση τοῦ ὑπερώου τοῦ Μυστικοῦ Δείπνου καί τοῦ ὑπερώου τῆς Πεντηκοστῆς. Συχνά, κάποτε καί καθημερινά, συνάγονταν οἱ Χριστιανοί στήν κοινή λατρεία. Πάντοτε βέβαια ἡ κυριώτερη ἡμέρα τῆς κοινῆς λατρείας ἦταν ἡ μία τῶν Σαββάτων, δηλαδή ἡ Κυριακή. Ἀργότερα οἱ συνάξεις, ὁ ἐκκλησιασμός μετακόμισε σέ πιό μυστικό μέρος, κρύφθηκε στίς κατακόμβες. Στίς ὑγρές κατακόμβες, στά σκοτεινά ὑπόγεια ἔλαμπε καί ἀκτινοβολοῦσε ἡ ἀγάπη στόν Κύριο ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστό.

Ἐφόσον ἡ Ἐκκλησία βγῆκε ἀπό τούς διωγμούς τῶν τριῶν πρώτων αἰώνων, ἀπέκτησε μεγαλοπρεπεῖς ναούς μέ σήμαντρα καί καμπάνες πού κτυποῦν καί καλοῦν τούς πιστούς σέ σύναξη ἱερή. Σήμερα κανένας δέν ἔχει τό φόβο τοῦ διωγμοῦ. Σήμερα τό 2% ἐκκλησιάζεται μόνο! Ὅλοι οἱ ἄλλοι ποῦ εἶναι; Ὄχι οἱ δικαιολογημένα ἀπόντες. Γι' αὐτούς προσεύχεται εἰδικά ἡ Ἐκκλησία «ὑπέρ τῶν διά δι' εὐλόγους αἰτίας ἀπολειφθέντων πατέρων καί ἀδελφῶν». Δικαιολογημένοι εἶναι οἱ ἄρρωστοι, οἱ ἐργαζόμενοι σέ μιά κοινωνική ὑπηρεσία πού δέν ἐπιδέχεται παύση, ἤ αὐτοί πού δέν βρίσκονται κοντά σέ Ὀρθόδοξο ναό. Ὅλοι μαζί εἶναι τό 5%. Οἱ ὑπόλοιποι ποῦ εἶναι; Γιά μιά χώρα νά ἔχει τό 50% ἀναλφάβητους εἶναι τραγικό, ἀλλά ἀπείρως τραγικότερο εἶναι τό νά ἔχει τό 95% ἀλειτούργητους.

Ὑπάρχει καί ἡ πρόφαση: «ἐγώ πιστεύω στόν Θεό ἀλλά δέν ἐκκλησιάζομαι, ὁ Θεός δέν περιορίζεται σέ ἕνα τόπο. Εἶναι πανταχοῦ παρών». Βεβαίως ὁ Θεός εἶναι πανταχοῦ παρών καί τά πάντα πληρῶν. Ἑπομένως εἶναι καί στόν Ναό. Συνήθως ὅποιοι προβάλλουν ὡς πρόφαση ὅτι ὁ Θεός εἶναι παντοῦ, μόνο στόν Ναό δέν δέχονται ὅτι εἶναι. Τό παντοῦ ἰσοδυναμεῖ μέ τό πουθενά. Ὅποιος λατρεύει τόν θεό στό Ναό αὐτός δοξολογεῖ τόν Θεό παντοῦ. Ὅποιος ζεῖ τόν Θεό στό Ναό αὐτός βλέπει καί τήν φύση σάν ἕνα ἀπέραντο ναό τοῦ Θεοῦ καί τό σῶμα

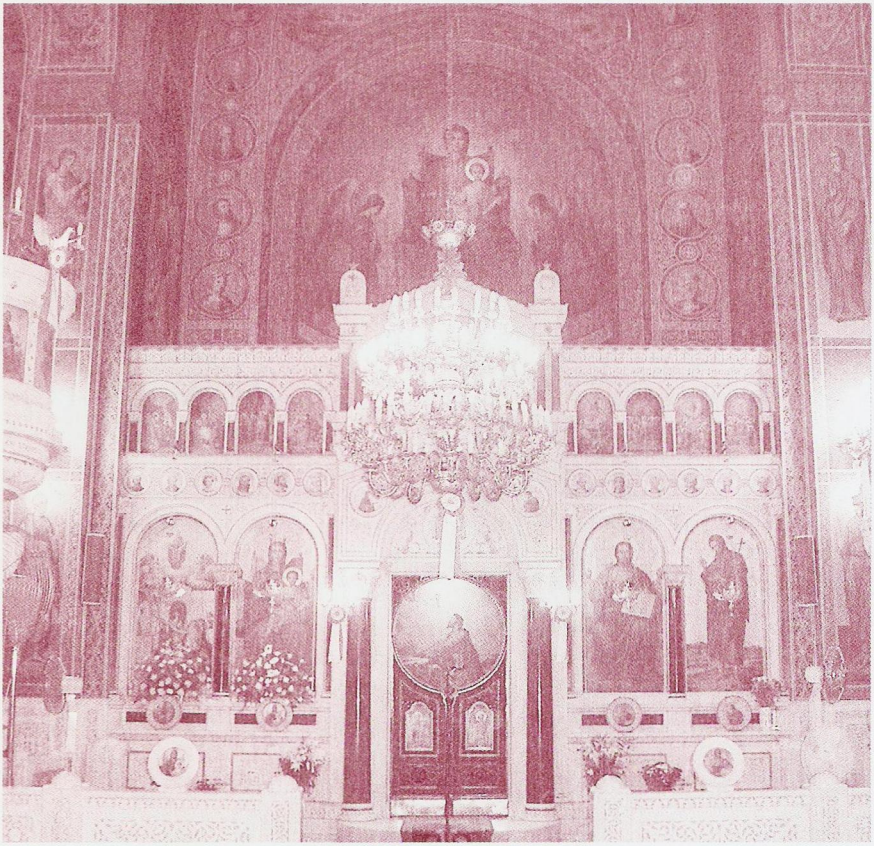

του τό διατηρεῖ ἅγιο καί καθαρό σάν ναό τοῦ Θεοῦ. Παντοῦ, ναί παντοῦ, ταξιδεύει ὁ νοῦς μας ἀλλά τό σῶμα μας παραμένει σέ συγκεκριμένο τόπο. Ἀφοῦ παντοῦ εἶναι ὁ νοῦς μου δέν χρειάζομαι συγκεκριμένο σπίτι; Παντοῦ εἶναι καί ὁ ἥλιος. Ἄν εἶσαι ἀπομονωμένος στό ὑπόγειο δέν σέ ἀγγίζουν οἱ ἀκτίνες του. Παντοῦ ὑπάρχουν νερά στά ἀόρατα βάθη τῆς γῆς. Ἀλλά γιά νά ξεδιψάσεις πηγαίνεις στήν πηγή, στήν βρύση ἐκεῖ πού ἀναβλύζει νερό.

Ἡ Ἐκκλησία εἶναι ἡ πηγή τῆς χάριτος. Ναί, παντοῦ βεβαίως ὑπάρχει ἡ χάρις ἀλλά διοχετεύεται μέ τόν ἀγωγό τῆς χάριτος, πού ὀνομάζεται Θεία Λειτουργία. Βρύση ἡ Ἐκκλησία, μέ τήν ὁποία ξεδιψᾶς τήν δίψα σου μέ Θεϊκό νερό.

Ἀπόσπασμα ἀπό τό βιβλίο τοῦ π. Δανιήλ Γ. Ἀεράκη «Πότε καί πῶς νά ἐκκλησιάζεσαι».

Η ΘΕΙΑ ΛΕΙΤΟΥΡΓΙΑ

Ἐπάνω στή γῆ κάθε μέρα γίνεται ἕνα ἔργο. Εἶναι τό πιό μεγάλο, τό πιό σπουδαῖο καί τό πιό ἱερό ἔργο, πού μποροῦν νά κάνουν οἱ ἄνθρωποι.

Εἶναι ἡ θεία Λειτουργία, ἡ συνέχιση τοῦ μυστικοῦ δείπνου πού ἔκανε ὁ Ἰησοῦς Χριστός μέ τούς μαθητές του. Οἱ ἄνθρωποι μποροῦν νά κάνουν πολλά καί μεγάλα ἔργα, μά τίποτε περισσότερο καί πιό σπουδαῖο ἀπό τή θεία Λειτουργία. Αὐτό εἶναι ἕνα μοναδικό προνόμιο, πού ἔδωσε ὁ Θεός στούς ἀνθρώπους, γιατί οὔτε οἱ Ἄγγελοι μποροῦν νά τελέσουν τή θεία Λειτουργία. Στή θεία Λειτουργία οἱ Ἄγγελοι συνεργάζονται μέ τούς ἀνθρώπους, καθώς τό ἀκοῦμε στό τροπάριο τοῦ ἁγίου Σπυρίδωνα: « καί ἐν τῷ μέλπειν τάς ἁγίας σου εὐχάς, ἀγγέλους ἔσχες συλειτουργοῦντας σοι», κι ὅταν ἔκανες τή θεία Λειτουργία, οἱ ἄγγελοι συλλειτουργοῦσαν μαζί σου. Πραγματικά σ' αὐτό πού με τά χέρια τοῦ ἱερέα γίνεται ἐπάνω στήν ἁγία Τράπεζα, καθώς γράφει ὁ ἀπόστολος Πέτρος, «ἐπιθυμοῦσιν ἄγγελοι παρακύψαι», οἱ ἄγγελοι ἐπιθυμοῦν νά σκύψουν καί νά δοῦν.

Λειτουργία θά πῆ δημόσιο ἔργο, ἔργο δηλαδή γιά τό λαό, τό λαό τοῦ Θεοῦ. Ἡ Ἐκκλησία προσεύχεται γιά ὅλο τόν κόσμο, ἀλλά τελεῖ τή θεία Λειτουργία μόνο γιά τούς πιστούς, «Ὑπέρ τῶν εὐσεβῶν καί ὀρθοδόξων χριστιανῶν». Ἡ Ἐκκλησία εἶναι ὁ λαός τοῦ Θεοῦ, καί ἑπομένως ἡ θεία Λειτουργία, σάν δημόσιο ἔργο, γίνεται γιά τό λαό τοῦ Θεοῦ ἀπό τόν ἴδιο τό λαό. Γιατί δέν λειτουργοῦν μόνοι τους οὔτε μυστικά οἱ ἱερεῖς τῆς Ἐκκλησίας, ἀλλά κάθε φορά ὁ λαός τοῦ Θεοῦ μέ τούς ἱερεῖς του τελοῦν τή θεία Λειτουργία. Ὅταν λέμε λαός τοῦ Θεοῦ, δέν ἐννοοῦμε χωριστά τούς λαϊκούς ἀπό τούς κληρικούς, ἀλλά καί τούς λαϊκούς καί τούς κληρικούς, ὅλοι μαζί καί λαϊκοί καί κληρικοί εἴμαστε ὁ λαός τοῦ Θεοῦ.

Δέν εἶναι εὔκολο νά ποῦμε τί εἶναι ἡ Ἐκκλησία, τό καταλαβαίνουμε ὅμως καί τό ζοῦμε αὐτό τό πρᾶγμα, ὅταν τελοῦμε τή θεία Λειτουργία. Ὅταν εἴμαστε μέσα στό ναό καί γίνεται ἡ θεία Λειτουργία, ἐμεῖς δέν παρακολουθοῦμε ἁπλῶς σάν θεατές ὅ,τι γίνεται, ἀλλά εἴμαστε ἐμεῖς ὅλοι πού λειτουργοῦμε. Ἐμεῖς εἴμαστε ὁ λαός τοῦ Θεοῦ, κι ἐμεῖς τελοῦμε τή θεία Λειτουργία, μέ τούς λειτουργούς τῆς Ἐκκλησίας, πού μέ τή χειροτονία ἔχουν τή χάρη τῆς ἱερωσύνης. Γι αὐτό ὅλες οἱ εὐχές κι ὅλοι οἱ ὕμνοι τῆς θείας Λειτουργίας εἶναι γραμμένοι ἔτσι, πού νά φαίνεται πώς δέν λειτουργεῖ μόνος ὁ ἱερέας, ἀλλά ὅλοι οἱ χριστιανοί πού εἶναι μέσα στό ναό. «Τοῦ Κυρίου δεηθῶμεν» λέει ὁ διάκονος και «Πρόσχωμεν», καί τό λέει γιά ὅλο τό λαό, γιατί ὅλοι εἴμαστε ἡ Ἐκκλησία κι ὅλοι μαζί τελοῦμε θεία Λειτουργία.

Κάθε φορά πού μαζευόμαστε στό ναό λέμε πώς ἔχομε σύναξη, καί σύναξη θά πῆ, ὄχι ὅτι πᾶμε στήν Ἐκκλησία, ἀλλά ὅτι συναζόμαστε γιά νά γίνωμε ἡ Ἐκκλησία, ἡ σύναξή μας αὐτή δείχνει πώς εἴμαστε ἡ Ἐκκλησία. Μά ἀκόμα πολύ περισσότερο εἴμαστε ἡ Ἐκκλησία, ὄχι μόνο ὅταν συναζώμαστε, ἀλλά ὅταν μαζί μέ τόν ἱερέα τε-

ΑΡΕΣ

λοῦμε τή θεία Λειτουργία. Στή θεία Λειτουργία φαίνεται τί εἶναι ἡ Ἐκκλησία. Ἡ λειτουργική σύναξη εἶναι ἡ Ἐκκλησία. Ἡ θεία Λειτουργία εἶναι τό κέντρο ὅλων τῶν ἱερῶν Ἀκολουθιῶν, πού γίνονται ἀπό τήν Ἐκκλησία μέσα στό ναό. Πάντα μέ τήν παρουσία μεταξύ μας τοῦ ἱερέα, γιατί χωρίς ἱερέα καί χωρίς θεία Λειτουργία δέν εἴμαστε Ἐκκλησία, ἀλλά μία ἁπλή συγκέντρωση, σάν ἐκεῖνες πού κάνουν τά σωματεῖα καί οἱ σύλλογοι. Ἐκκλησία θά πῆ ὁ λαός, ὁ ἱερέας καί ἡ ἁγία Τράπεζα, δηλαδή ἡ θεία Λειτουργία. Ἡ θεία Λειτουργία δέν εἶναι βέβαια κάτι πού τό σκέφτηκαν οἱ ἄνθρωποι, ἀλλά εἶναι τό μεγάλο καί θειότατο Μυστήριο, πού τό ἵδρυσε καί τό σύστησε ὁ Ἰησοῦς Χριστός. Γιά νά τό ποῦμε καλύτερα, ὁ Ἰησοῦς Χριστός ἵδρυσε τό Μυστήριο τῆς θείας Εὐχαριστίας καί ἡ Ἐκκλησία τελεῖ τή θεία Λειτουργία, συνεχίζοντας τό μεγάλο καί θειότατο Μυστήριο. Γι' αὐτό ἡ θεία Λειτουργία λέγεται καί θεία Εὐχαριστία κι εἶναι τό ἴδιο πρᾶγμα, ἡ ἱερή δηλαδή καί ἁγία τελετή τῆς Ἐκκλησίας, στήν ὁποία συνεχίζεται ἀναίμακτα ἡ θυσία τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ.

Ἡ θεία Λειτουργία ἤ ἡ θεία Εὐχαριστία εἶναι ἡ ἴδια θυσία πού ἔκανε ὁ Ἰησοῦς Χριστός, προσφέροντας ὁ ἴδιος τόν ἑαυτό του γιά τή σωτηρία τοῦ κόσμου. Τό βράδυ στό μυστικό δεῖπνο, ἔκοψε τό ψωμί, ἔδωκε στούς μαθητές του καί τούς εἶπε: «Λάβετε φάγετε τοῦτό ἐστι τό σῶμά μου» Εὐλόγησε ὕστερα τό ποτήριο, ἔδωκε στούς μαθητές του καί τούς εἶπε: «Πίετε ἐξ αὐτοῦ πάντες τοῦτο ἐστι τό αἷμα μου». Καί τίς δύο φορές εἶπε καθαρά καί ἐννοοῦσε κυριολεκτικά αὐτό πού ἔλεγε: « αὐτό εἶναι τό σῶμα μου» καί «αὐτό εἶναι τό αἷμα μου». Ἀλλά δέν τούς ἐβεβαίωσε μόνο γι αὐτό, ἀλλά καί τούς ἔδωκε ἐντολή καί τούς εἶπε: «Τοῦτο ποιεῖτε εἰς τήν ἐμήν ἀνάμνησιν», αὐτό νά κάνετε, γιά νά μέ ἐνθυμῆσθε. Ἔτσι λοιπόν ἡ Ἐκκλησία τώρα, μέ τήν ἐντολή τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ, τελεῖ τήν θεία Λειτουργία καί συνεχίζει τήν ἴδια θυσία καί τό Μυστήριο τῆς θείας Εὐχαριστίας.

Μέσα στά λόγια τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ πρός τούς μαθητές του εἶναι καί ἡ συνέχιση τῆς θυσίας καί ἡ κοινωνία ἀπό τό σῶμα καί τό αἷμα του. Ἡ Λειτουργία δηλαδή καί ἡ θεία Εὐχαριστία δέν εἶναι μόνο θυσία καί ἀνάμνηση τοῦ μυστικοῦ δείπνου, ἀλλά καί ἡ κοινωνία τῶν πιστῶν. Ἡ Ἐκκλησία τελεῖ τή θεία Λειτουργία καί συνεχίζει τή θυσία τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ, γιά νά κοινωνήσουμε τό σῶμα καί τό αἷμα του. Ὅταν λέμε θυσία τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ, ἐννοοῦμε τό σταυρικό του θάνατο, ἀλλά καί τήν ὕστερ ἀπό τρεῖς ἡμέρες ἀνάστασή του. Κι ὅταν τελοῦμε τή θεία Λειτουργία, καθώς τό λέει σέ μία εὐχή ὁ λειτουργός ἱερέας, «τόν θάνατον αὐτοῦ καταγγέλλομεν, τήν ἀνάστασιν αὐτοῦ ὁμολογοῦμεν». Ὅταν ὁ Ἰησοῦς Χριστός στό μυστικό δεῖπνο σύστησε τό μυστήριο τῆς θείας Εὐχαριστίας, μιλοῦσε γιά τό θάνατο καί τήν ἀνάστασή του. Γιά τό ἅγιο σῶμα του, πού θά πέθαινε στό σταυρό καί γιά τό τίμιο αἷμα του, πού θά ἔρρεε ἀπό τήν πλευρά του. Γιά τό σῶμα του, πού ἔλαβε κατά τήν ἐνανθρώπησή του καί πού σε τρεῖς μέρες θά ἀνασταινότανε ἄφθαρτο καί ἀθάνατο, αὐτό πού στό θεῖο μυστήριο μεταδίδεται τώρα «εἰς βρῶσιν τοῖς πιστοῖς, εἰς ἄφεσιν ἁμαρτιῶν καί εἰς ζωήν αἰώνιον».

«Η ΘΕΙΑ ΛΕΙΤΟΥΡΓΙΑ» Διονυσίου Ψαριανοῦ
(† ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΤΟΥ ΚΟΖΑΝΗΣ)

Διαβάσαμε... Διαβάσαμε... Διαβάσαμε

Η ΑΓΑΠΗ ΘΕΡΑΠΕΥΕΙ

Μία πολύ ἐντυπωσιακή ἔρευνα ἔγινε στό Πανεπιστήμιο τοῦ Ντιούκ τῆς Β. Καρολίνας τῶν ΗΠΑ. Οἱ ἐρευνητές χώρισαν πάσχοντες ἀπό στεφανιαία καρδιοπάθεια, οἱ ὁποίοι εἶχαν ὑποστεῖ ἐπέμβαση μέ «μπαλονάκι» σέ δύο τυχαῖες ὁμάδες. Γιά τήν μιά ἀπό τίς ὁμάδες προσεύχονταν ἐθελοντές σέ διπλανό δωμάτιο. Τό πείραμα ἦταν «διπλό τυφλό» στήν ἐπιστημονική ὁρολογία: οὔτε οἱ ἀσθενεῖς ἐγνώριζαν ὅτι κάποιοι προσεύχονται γι' αὐτούς, οὔτε οἱ προσευχόμενοι γνώριζαν γιά ποιά ὁμάδα προσεύχονται, ἁπλῶς ὅτι βρίσκεται στόν διπλανό θάλαμο. Τό ἀποτέλεσμα ἦταν ἐντυπωσιακό, ἀφοῦ ἡ ὁμάδα πού δεχόταν τήν προσευχή εἶχε 2530% λιγότερες ἐπιπλοκές καί ταχύτερη ἀνάρρωση!

(Περιοδικό «Βιβλίο τῆς ὑγείας», Τεῦχος 2, 2004).

• Πῶς σᾶς φάνηκαν οἱ Ὀλυμπιακοί ἀγῶνες;

Συμμετεῖχα στήν ἔναρξη καί παρακολούθησα τούς Ἀγῶνες μετά, κυρίως, ἀπό τήν τηλεόραση. Ἔχω πολλές ἀντιρρήσεις καί ἀμφιβολίες γιά τό πῶς ἔχουν ἐξελιχθεῖ οἱ Ὀλυμπιακοί Ἀγῶνες. Βεβαίως, εἶναι ἕνα πανηγύρι ὅπου συγκεντρώνονται ἀθλητές ἀπ' ὅλο τόν κόσμο. Ἀπό τήν ἄλλη εἶναι ἕνα πανηγύρι τῶν ἐταιρειῶν, τῶν μεγάλων συμφερόντων καί τῶν ἀναβολικῶν, καί αὐτό εἶναι ἕνα ἀπάνθρωπο στοιχεῖο πού ἀκυρώνει τή χαρά τῆς συνεύρεσης. Ἔχω ἀντικρουόμενα συναισθήματα, ὅπως ὁ περισσότερος κόσμος. Δέ μιλᾶμε γιά εὐγενή ἄμιλλα ἀλλά γιά ἀνταγωνισμό κύρους, ἐθνικῆς ὑπεροχῆς καί πολιτικῆς ἰσχύος.

(Ἀπόσπασμα συνέντευξης τῆς ἠθοποιοῦ Λυδίας Κονιόρδου στήν ἐφημερίδα "City Weekend").

-18/9/2004.

Δραστηριότητες στήν ἐνορία μας

Κάθε Κυριακή πρωί μετά τή Θεία Λειτουργία δίνεται ἡ εὐκαιρία στούς νέους μας νά συναντῶνται μέ τόν λειτουργό ἱερέα μέσα στό φωτεινό ἀναστάσιμο κλῖμα τῆς ἡμέρας, παίρνοντας πρωϊνό, συζητώντας καί ἀναλύοντας θέματα πνευματικά καί κοινωνικά.

✔ **Τ ήν Τρίτη 12 Ὀκτωβρίου καί ὥρα 6.30 μ.μ.** (μετά τό τέλος τοῦ ἑσπερινοῦ) θά γίνει ἡ πρώτη σύναξη γιά τή μελέτη τῆς Ἁγίας Γραφῆς. Τά θέματα τῶν τριάντα συνάξεων τοῦ ἔτους θά διακρίνονται σέ τρεῖς γενικές ἑνότητες. α) Ἁγιογραφικά Θέματα, β) Θέματα Ὀρθοδόξου κατηχήσεως, γ) Λειτουργικά θέματα.

✔ **Τήν Κυριακή 3 Ὀκτωβρίου καί ὥρα 6.30 μ.μ.** ἔγινε ὁ ἁγιασμός γιά τήν ἔναρξη τοῦ νέου κατηχητικοῦ - Ἱεραποστολικοῦ ἔτους. Περίπου 200 παιδιά κορίτσια καί ἀγόρια πλημμύρισαν τήν αἴθουσα τοῦ κέντρου Νεότητος τῆς ἐνορίας μας, στήν ὁδό Λ. Καραγιάννη 55. Οἱ ἐγγραφές συνεχίζονται κάθε Σάββατο καί Κυριακή ἀπό 10.30 π.μ. ἕως 13.30 μ.μ.

✔ **Κάθε Τετάρτη ἀπόγευμα** μετά τόν ἑσπερινό ψάλλεται ἡ Παράκληση στήν Παναγία μας καί ἀκολουθεῖ τό ἑσπερινό ἑβδομαδιαῖο κήρυγμα.

Κάθε Τετάρτη βράδυ στίς 9.00 μ.μ. στό μικρό ἐκκλησάκι πού βρίσκεται στήν αὐλή τῆς ἐκκλησίας οἱ νέοι μας θά συναντῶνται ὅλη τή χρονιά μέ τόν Ἐπίσκοπο Βελεστίνου κ. Δαμασκηνό ὁ ὁποῖος θά ἀναλύει τό βιβλίο τοῦ Πρωτοπρεσβ. Κωνσταντίνου Καλλινίκου «Ὁ Χριστιανικός Ναός καί τά τελούμενα ἐν αὐτῷ».

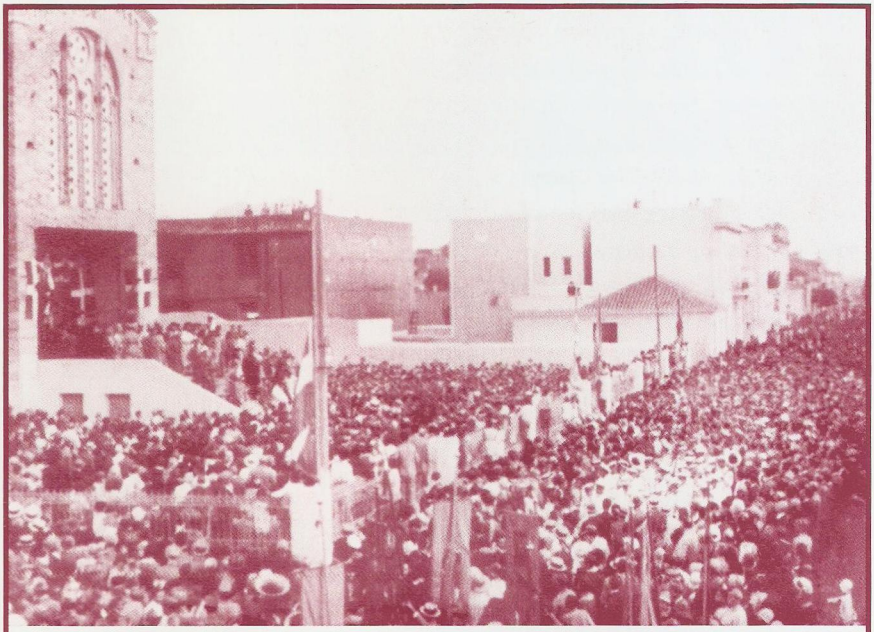

Ἡ ἐνορία μας στά ἀρχικά της βήματα: Εἰκονίζεται πλῆθος λαοῦ πού ἔχει συρρεύσει γιά τήν προσκύνηση τῆς τιμίας Ζώνης καί τοῦ Τιμίου Σταυροῦ ἀπό τήν Ἱερά Μονή Βατοπαιδίου Ἁγίου Ὄρους. (29/8 ἕως 20/9 1929)
(Διακρίνεται ἡ Δυτική πλευρά τοῦ Ναοῦ σέ προχωρημένη φάση οἰκοδόμησης του.)

Στην ἐνορία μας λειτουργοῦν:

α) Τμῆμα ἐκμάθησης Βυζαντινῆς Μουσικῆς.

β) Θεατρική ὁμάδα ♦ Τμῆμα Θεατρικῆς Παιδείας.

γ) Τμῆμα Παραδοσιακῶν χορῶν

Τ ήν Κυριακή 24 Ὀκτωβρίου ἀπό τίς 10.00 π.μ. ἕως τίς 13.00 μ.μ θά γίνει στό Ναό μας ἡ δεύτερη γιά τό ἔτος 2004 ἐθελοντική αἱμοδοσία. Καλούμε ὅλες καί ὅλους πού ἐπιθυμοῦν νά δώσουν λίγο ἀπό τό αἷμα τους νά ἀγκαλιάσουν καί νά στηρίξουν τήν προσπάθεια αὐτή τῆς ἐνορίας μας.